

Arrest

nr. 170 857 van 29 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 30 mei 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 april 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 december 2010 diende verzoeker een aanvraag in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2 Deze aanvraag werd op 10 april 2013 onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 13.12.2010 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Het feit dat betrokkene sinds 2000 ononderbroken in België verblijft, werkbereid is, van niemand afhankelijk wil zijn, duurzaam lokaal verankerd zou zijn en dat hij Nederlands tracht te spreken, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9, al 2 van de wet van 15/12/1980.

Betrokkene beweert dat hij zich in een prangende humanitaire situatie bevindt en dat artikel 3 van het Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) zou geschonden worden indien hij terug zou moeten keren naar zijn land van herkomst. Hij beweert dat de Nepalese overheid niet in staat is om de burgers te beschermen tegen de wandaden van maoïsten. Hij vreest gefolterd en mensonwaardig behandeld te worden. Hij zou problemen gehad hebben met de maoïsten. Betrokkene dient deze beweringen echter te staven met een begin van bewijs. Betrokkene beperkt zich tot deze loutere bewering. Bovendien zijn beweringen niet geloofwaardig. Betrokkene diende een asielaanvraag in als Bhutanees en gaf ook een andere naam op dan zijn werkelijke identiteit (G.B. geboren op 13.05.1975 met Bhutanese nationaliteit terwijl hij in werkelijkheid G.R. geboren op 29.08.1976 is met Nepalese nationaliteit). Betrokkene tracht met bovenstaande beweringen van mogelijkheid tot foltering indien hij zou moeten terugkeren naar Nepal de Belgische autoriteiten een tweede maal te misleiden.

De regering en de rebellen sloten in 2006 een vredesakkoord. De maoïsten hebben in 2008 de democratisch georganiseerde verkiezingen gewonnen. De Verenigde Communistische Partij van Nepal behaalde geen absolute meerderheid, maar een simpele meerderheid en werkte samen met de Nepalese Congrespartij en de Verenigde Marxisten-Leninisten. In Nepal zijn er momenteel drie voorname politieke stromingen: Congres (gematigd socialistisch), communisten (verschillende stromingen) en Royalisten (rechts en pro-monarchistisch). Op 21 juli 2008 werd R.B.Y. (arts, voormalig minister van Gezondheidszorg) gekozen tot de eerste president van de republiek Nepal. Y. versloeg in de verkiezingsstrijd de maoïstische tegenkandidaat R.P.S.

Betrokkene startte een asielprocedure op datum van 28.03.2000 met een verzonnen verhaal dat hij zou vervolgd worden in Bhutan voor het verspreiden van politieke pamfletten. Hij beweerde toen dat zijn vader een actief lid was van de "Bhutan People's Party". Betrokkene zelf beweerde gearresteerd te zijn geweest en gevangen genomen. In december 2009 diende betrokkene een aanvraag 9bis in. Hij beweerde nog steeds Bhutanees te zijn en hij beweerde zijn identiteit en nationaliteit niet te kunnen staven. Betrokkene liet uitschijnen pogingen te hebben ondernomen om aan Bhutanese identiteitsdocumenten te geraken (via de Bhutanese ambassade te Genève). Hij zou toen ook de Nepalese en Indiase ambassade hebben gecontacteerd om te bewijzen dat hij noch de Nepalese noch de Indiase nationaliteit heeft. Hij beweerde het Rode Kruis te hebben gecontacteerd zonder succes. Hij zou alle mogelijke aanspreekpunten hebben uitgeput om identiteitsdocumenten te bekomen. Het is duidelijk dat betrokkene jarenlang de Belgische autoriteiten heeft voorgelogen. Bovenstaande beweringen dat hij nu in Nepal zou gefolterd worden zonder enig begin van bewijs aan te brengen die

dat staat, is ongeloofwaardig. Een loutere bewering van een reëel gevaar op foltering of onmenswaardige behandeling volstaat niet om als buitengewone omstandigheid te worden aanvaard. In het licht van de reeds eerder afgelegde bedrieglijke verklaringen en de bovenstaande uiteenzetting van de huidige situatie in Nepal na de afschaffing van de monarchie, zijn ook deze loutere beweringen niet geloofwaardig en enkel gericht op het trachten verlengen van zijn verblijf op Belgisch grondgebied.

Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 02.12.2003 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

Niets verhindert betrokkene om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9 alinea 2 van de wet van 15/12/1980. Bijna elke migrant - zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren komt in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerpremie en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. In België is Fedasil - het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers - de verantwoordelijke overheidsinstantie voor de vrijwillige terugkeer. De praktische organisatie van de terugreis naar het herkomstland wordt uitgevoerd door IOM (de Internationale Organisatie voor Migratie)."

1.3. Op dezelfde datum wordt eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

"In uitvoering van de beslissing van [D.C.], attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

[...]

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

- ☐ *1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene toont niet aan over een geldig paspoort te beschikken voorzien van een geldig visum.*
- ☐ *2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene diende een asielaanvraag in op datum van 28.03.2000. De asielaanvraag werd afgesloten op datum van 02.12.2003. Betrokkene gaf geen gevolg aan het bevel om het grondgebied te verlaten."*

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in een exceptie de onontvankelijkheid van het beroep op omdat de verzoekende partij geen belang zou hebben bij een nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Na vernietiging van het bestreden bevel zou de verwerende partij opnieuw verplicht zijn een bevel af te geven aan verzoeker, vermits deze zich bevindt in de situatie voorzien bij artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat de verwerende partij in haar exceptie zelf toegeeft dat een enig middel, op grond van artikel 3 van het EVRM, werd aangevoerd,

doch uit de bespreking van het middel zou blijken dat deze schending niet kan worden aangenomen. Daarmee wordt vooruitgelopen op het (eigen) standpunt van de verwerende partij en gaat de verwerende partij ervan uit dat de Raad haar standpunt betreffende het middel zal bijtreden. De Raad vermag echter niet de zaak onontvankelijk te verklaren alvorens de gegrondheid van het middel te hebben nagegaan. Het standpunt van de verwerende partij komt er in feite op neer dat verzoeker nooit een belang heeft wanneer de middelen niet gegrond zijn. Daargelaten de vaststelling dat dit in wezen een cirkelredenering is, vereist de vraag of het middel gegrond is een gedegen onderzoek van het middel zelf. De exceptie dient dan ook te worden afgewezen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de formele motiveringsplicht, zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker voert aan dat, ondanks de vernietiging door de Raad van State van de "instructie" van 19 juli 2009, de staatssecretaris heeft verklaard dat deze in het kader van de discretionaire bevoegdheid nog steeds zal worden toegepast. Hij verwijst naar een mededeling in dit verband op de website van Kruispunt-Migratie. Hij betoogt dat door verwerende partij tot nader order geen mededeling is geweest waarin werd bevestigd dat de criteria van de instructie niet meer zullen worden toegepast. Verzoeker verwijst naar de aantallen personen die volgens Kruispunt-Migratie in dit verband werden geregulariseerd en betoogt dat zulks thans niet te doen een schending van het gelijkheidsbeginsel inhoudt.

Vervolgens verwijst verzoeker naar de buitengewone omstandigheden die hij aanvoerde, met name dat hij reeds geruime tijd in België verblijft en niet kan terugkeren naar het land dat hij is ontvlucht.

Verzoeker betoogt dat niet wordt gemotiveerd waarom de integratie en het langdurig verblijf geen reden vormen tot regularisatie.

Verder voert hij aan dat hij al jarenlang niet in zijn land van herkomst is geweest en dat hij het slachtoffer kan worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeert als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Hij betoogt dat hij Nepal is ontvlucht en derhalve onder de bescherming valt van artikel 3 van het EVRM. Een dergelijk onderzoek is nooit gebeurd. Hij verwijst naar het feit dat hij in het jaar 2000 asiel aanvraagde waarbij hij afkomstig verklaarde te zijn uit Bhutan. Verzoeker verwijst naar verschillende beslissingen van vreemdelingen die net als verzoeker stelden afkomstig te zijn uit Bhutan en een andere identiteit opgaven. Hoewel zij dezelfde fraude pleegden, werden zij wel geregulariseerd en kregen zij recht op onbeperkt verblijf. Verzoeker meent dat dit verschil niet redelijk te verantwoorden is.

Verder voert verzoeker aan dat bij een beëindiging van het verblijf rekening moet worden gehouden met alle elementen van het dossier, zoals de duur van het verblijf in België, de leeftijd, de gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie, de sociale integratie in België en de banden met het herkomstland.

Verder voert verzoeker aan dat hij bijkomende stukken aan zijn dossier voegde op 10 november 2011. Deze stukken werden niet vermeld in de bestreden beslissing.

Verzoeker verwijst ook nog naar de algemene situatie in Nepal, die zeer precair is, zodat hij bij terugkeer bloot wordt gesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker betoogt nog dat het onredelijk is van hem, na een verblijf van 13 jaar in België, te verwachten dat hij terugkeert naar Nepal. Tenslotte nog voert hij aan dat, indien werd getwijfeld aan lokale verankering van verzoeker, een advies moet worden gevraagd aan de 'Commissie van Advies voor Vreemdelingen'.

3.2. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing

een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen regularisatie verantwoorden. Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

3.4. De aangevoerde schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel dienen te worden onderzocht binnen het wettelijke kader waarin de bestreden beslissing werd genomen.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend

op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven en om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz. ... Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangestipt, is de instructie, waarnaar de verzoekende partij verwijst, die op 19 juli 2009 werd opgesteld en waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging, evenwel vernietigd bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 van de Raad van State en wel omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*. Dat de staatssecretaris gesteld heeft de criteria van de vernietigde instructie te zullen blijven toepassen, vermag hieraan geen afbreuk te doen, nu de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de wet en de rechterlijke beslissingen dient te laten primeren op eventuele beleidsrichtlijnen van een staatssecretaris. In een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr. 220.932) heeft de Raad van State trouwens uitdrukkelijk bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de (gemachtigde van de) bevoegde staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt, geen reden vormt *“om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”*. Het gegeven dat de gemachtigde in het verleden - zelfs nadat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde - beslissingen zou hebben genomen waarbij toepassing werd gemaakt van de instructie van 19 juli 2009 en dat vele beslissingen wellicht werden genomen met miskenning van de wet, impliceert niet dat het thans in de bestreden beslissing verwoorde standpunt incorrect is en rechtvaardigt de vernietiging ervan dus niet. Dat de staatssecretaris of de Dienst Vreemdelingenzaken nog niet zouden hebben meegedeeld dat de criteria die zijn opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 niet langer mogen worden aangehaald, is zonder belang. De Raad is namelijk geen regel bekend die voorziet dat wanneer de Raad van State een administratieve beslissing vernietigt een bevestiging van het arrest door een administratie of een regeringslid vereist is alvorens dit arrest gevolgen zou kunnen hebben. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij betoogt, handelt de gemachtigde van de staatssecretaris dus geenszins onredelijk door er op te wijzen dat de criteria van deze instructie niet meer van toepassing zijn. De verzoekende partij voert bijgevolg niet dienstig aan dat zij in een prangende humanitaire situatie zit, zoals omschreven in de instructie of dat zij voldoet aan criterium 2.8B van de instructie.

Waar de verzoekende partij ter zake nog verwijst naar het rechtszekerheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel nu er nooit eerder zoveel geregulariseerde personen waren dan in 2009 en 2010,

wordt er op gewezen dat het rechtszekerheidsbeginsel niet met zich mee brengt dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk gedurende een bepaalde periode, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door er gedurende een bepaalde periode een niet wetsconforme praktijk op na te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Tenslotte bestaat er geen gelijkheid in onwettigheid.

In de bestreden beslissing wordt verder duidelijk gemotiveerd waarom de aangevoerde elementen geen aanleiding kunnen geven tot de regularisatie van de verblijfstoestand van de verzoekende partij. Verzoekende partij is het oneens met de beoordeling dat haar integratie voortvloeit uit illegaal verblijf en meent dat op die manier elke aanvraag afgewezen kan worden.

De Raad wijst er evenwel op dat een goede integratie in de Belgische maatschappij een element kan zijn om een verblijfsmachtiging toe te staan maar dat het loutere feit dat men geïntegreerd is, de verwerende partij niet verplicht om een verblijfsmachtiging toe te staan (RvS 14 juli 2004, nr. 133.915). Het komt aan de gemachtigde binnen zijn discretionaire bevoegdheid dienaangaande toe om te beoordelen of de aangevoerde elementen van integratie al dan niet volstaan en wanneer hij van oordeel is dat deze niet volstaan, dit te motiveren, hetgeen hij *in casu* ook gedaan heeft. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Verzoekende partij weerlegt de vaststelling niet dat haar asielaanvraag reeds sinds 2003 is afgesloten en dat zij op 2 december 2003 een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen waaraan zij evenwel geen gevolg heeft gegeven zodat het feit dat zij zich verder heeft geïntegreerd voortvloeit uit haar eigen houding en illegaal verblijf. Door louter te betogen dat zij genoeg elementen heeft aangehaald die een regularisatie rechtvaardigen, laat verzoekende partij na de kennelijke onredelijkheid of onjuistheid van de motivering van de bestreden beslissing aan te tonen. Het simpelweg herhalen van de redenen van haar aanvraag volstaat hiertoe niet. Waar verzoekende partij nogmaals verwijst naar de prangende humanitaire situatie die zou verantwoorden dat zij geen buitengewone omstandigheden moet aantonen en waardoor zij in aanmerking komt voor regularisatie, verwijst de Raad naar zijn bespreking inzake de vernietigde instructie.

Verzoekende partij betoogt nog dat de gemachtigde advies had moeten inwinnen bij de 'Commissie van Advies voor Vreemdelingen'. Verzoekende partij kan evenwel niet gevolgd worden, gelet op de discretionaire bevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt in het kader van een aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet, terwijl geen enkele wettelijke bepaling zulke verplichting voorschrijft. *In casu* kan enkel worden vastgesteld dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van zijn beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, zoals die ook blijken uit het administratief dossier.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aangetoond.

Tenslotte voert verzoeker aan dat hij niet kan terugkeren naar Nepal waar hij zal worden blootgesteld aan een risico op schending van artikel 3 van het EVRM. De bestreden beslissing motiveert vooreerst dat verzoeker valse verklaringen omtrent zijn afkomst heeft afgelegd in het kader van zijn asielaanvraag. Met betrekking tot de vrees, die hij thans aanvoert met betrekking tot Nepal, motiveert de bestreden beslissing dat daar geen bewijs van wordt aangebracht en dat deze verklaringen niet geloofwaardig zijn. Het betreft immers loutere beweringen. In de mate verzoeker aanvoert dat hij nu wordt gestraft omwille van zijn eerdere valse verklaringen kan hij niet worden bijgetreden. De Raad wijst erop dat van een kandidaat-vluchteling mag verwacht worden dat hij/zij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn/haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de overheden wiens bescherming hij inroept, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat van een persoon, die zich vluchteling verklaart, wordt verwacht dat deze zijn

medewerking aan de overheden verleent en eerlijke en oprechte verklaringen aflegt. De bestreden beslissing steunt dan ook niet op een kennelijk onredelijke motivering waar wordt vastgesteld dat verzoeker valse verklaringen omtrent zijn afkomst heeft afgelegd en nooit asiel heeft gevraagd als in functie van het land waarvan hij thans verklaart afkomstig te zijn, Nepal.

De bestreden beslissing maakt geen toepassing van het beginsel *fraus omnia corrumpit*, maar motiveert waarom *in casu* geen geloof wordt gehecht aan zijn actuele verklaringen met betrekking tot een nieuwe vrees ten opzichte van Nepal. Het feit dat andere Nepalezen, die eveneens oorspronkelijk verklaarden uit Bhutan afkomstig te zijn, wel werden geregulariseerd doet geen afbreuk aan deze vaststellingen. Elke zaak dient immers individueel beoordeeld worden en verzoeker maakt niet aannemelijk dat de elementen die in deze gevallen in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werden aangevoerd, identiek zijn aan zijn geval. In de mate verzoeker nog betoogt dat bij de beëindiging van verblijf rekening moet worden gehouden met alle elementen van het dossier, zoals de duur van het verblijf, de leeftijd, de gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland, moet worden opgemerkt dat de thans bestreden beslissing geen beëindiging van verblijf bevat, doch een weigering tot machtiging van verblijf. Verzoeker kan dan ook niet worden bijgetreden. Verzoekers verwijzing naar andere dossiers waarin een gunstige beslissing zou zijn genomen, doet hieraan geen afbreuk.

Waar verzoeker nog aanvoert dat in de bestreden beslissing impliciet wordt toegegeven dat er vóór 2006 wel degelijk een instabiele veiligheidssituatie was in Nepal, doet verzoekers kritiek op dit punt geen afbreuk aan de rechtsgeldigheid van de bestreden beslissing, te meer nu verzoeker in het verleden steeds heeft voorgehouden van Bhutaanse nationaliteit te zijn en op geen enkel ogenblik enige vrees heeft geuit met betrekking tot Nepal. Dat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat er actueel geen (algemeen) gevaar dreigt voor verzoeker in Nepal, is dan ook wel degelijk pertinent op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

Waar verzoeker nog aanvoert dat de door hem op 10 november 2011 neergelegde aanvullende stukken niet *nominatim* worden vermeld in de bestreden beslissing, merkt de Raad op dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen verplichting bevat om elk stavingsstuk in de bestreden beslissing op te sommen. Wel is vereist dat op afdoende wijze wordt geantwoord op de aangevoerde omstandigheden. Uit wat voorafgaat is gebleken dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat niet zou zijn geantwoord op de door hem aangevoerde buitengewone omstandigheden. Met het louter opwerpen, dat deze stukken niet uitdrukkelijk worden vermeld in de bestreden beslissing, toont verzoeker niet aan dat werd voorbijgegaan aan de door hem aangevoerde buitengewone omstandigheden.

Het middel is niet gegrond.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift *in fine* nog betoogt dat de vernietiging van de eerste bestreden beslissing tot gevolg heeft dat ook de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden vernietigd, merkt de Raad op dat het enige middel, gericht tegen de weigering van machtiging tot verblijf, verworpen werd. Er is geen reden om het bevel om het grondgebied te verlaten te vernietigen.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel, dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend zestien door:

dhr. C. VERHAERT,
dhr. K. VERKIMPEN,

De griffier,

K. VERKIMPEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

C. VERHAERT